

Του **Παναγιώτη Μαυροειδή**

Παναγυρίζει η κυβέρνηση για το γεγονός ότι η Ελλάδα “ξαναβγαίνει στις αγορές”. Σύμφωνα με μια διαστρεμμένη λογική, τούτο θεωρείται θετικό, “κανονικό” και ασφαλώς επιτυχία.

Ας τα πάρουμε με τη σειρά.

Ποιά Ελλάδα “βγαίνει” στο σεργιάνι;

Αυτή που πλέον έγινε “κανονική χώρα” κατά τον πρωθυπουργό. Αυτή δηλαδή που σε σχέση με το 2009 (έτος αποκλεισμού από “αγορές”), έχει τις εξής διαφορές:

- Χρέος 349 δις αντί για 299 δις
- Ποσοστό Χρέους επί του ΑΕΠ 190% αντί 129%
- ΑΕΠ 185 δις αντί για 231 δις
- Ανεργία 27,5% αντί για 9%
- Αγοραστική δύναμη μισθωτών 37% μειωμένη

Ας μη συνεχίσουμε...

Που βγαίνει; Ποιες είναι οι “αγορές”;

Ωραίο εύηχη όνομα η αγορά! Κάτι σαν την “αρχαία αγορά του δήμου”, που φέρνει κάτι από

φιλοσοφία και άμεση δημοκρατία ή σαν την αγορά των πάλαι ποτέ ζωντανών χωριών που παρέπεμπε στην παρέα και τη σχόλη.

Πρόκειται όμως για **συναλλαγή με τους χρηματοπιστωτικούς γύπες**, με κοινούς τοκογλύφους. Για οίκους που μεταφέρουν κεφάλαια από εδώ και από κει για να μαζεύουν παραδάκι. Τώρα, λένε, αμερικανοί επενδυτές αποσύρονται από τις αναδυόμενες αγορές και επιλέγουν τα turn around stories της Ευρώπης. Οι επενδύσεις σε ευρωπαϊκές μετοχές υπολογίζονται περίπου σε 2,5 τρισ. ευρώ από τον Ιανουάριο μέχρι τον Μάρτιο, σημειώνοντας άνοδο του όγκου συναλλαγών κατά 19% αν συγκριθούν με το αντίστοιχο διάστημα του 2013.

Για να πούμε του στραβού το δίκιο, δεν πάει η Ελλάδα σε αυτούς, αλλά αυτοί μυρίστηκαν ψοφίμι και κέρδος.

Τι ζητάει η Ελλάδα στις αγορές;

Όχι δεν είναι έξοδος μιας φυλακισμένης καλλονής σε περίπατο στο δάσος. Είναι, απλά έξοδος προς αναζήτηση δανεικών. **Η Ελλάδα ζητάει δανεικά** και εννοείται πρέπει να προσφέρει **τόκο** για αυτά. Να πληρώσει, ανάλογα με την "αξιοπιστία" της. Αλλά και να αναλάβει δεσμεύσεις.

Με ποιό τόκο θα γίνει δανεισμός;

"Θα αποφασίσουν οι αγορές", ακούγεται με στόμφο η απάντηση, αφήνοντας να υπονοηθεί πως αυτές είναι σοφές και αδέκαστες. Μιλούν για κάτι **μεταξύ 4,5 και 6%**. Δηλαδή; Καλό ή κακό είναι αυτό; Θα είναι ένα επιτόκιο **δύο ή φορές μεγαλύτερο από το μνημονιακό επιτόκιο δανεισμού** που ισχύει τώρα. Και 1000% πάνω από το σχεδόν μηδενικό επιτόκιο δανεισμού της Γερμανίας.

Και επειδή, όλα είναι ανάποδα πλέον, αυτό θεωρείται όχι απλά καλύτερο από πριν, αλλά και πολύ καλό. Αν δεν το καταλαβαίνετε, ακούστε λίγο παραπάνω Άδωνη.

Γιατί χρειαζόμαστε δανεικά;

Επειδή ξοδεύουμε πολλά σε μισθούς, συντάξεις και κοινωνικές δαπάνες, όντας κακοί νοικοκυραίοι και σπάταλοι; Όχι φυσικά. Δανειζόμαστε για να πληρώσουμε τα **προηγούμενα χρέη**. Με τα υπάρχοντα δάνεια είμαστε, τυπικά, δεμένοι μέχρι το 2030, αλλά, στην ουσία, τουλάχιστον για μισό αιώνα

Μα γιατί έχουμε συσσωρεύσει χρέος;

Κατά τους σοβαρούς αναλυτές της κυβέρνησης, χρέος έχουμε επειδή “καταναλώνουμε περισσότερα από όσα παράγουμε”. Ωστόσο, σε όλο τον κόσμο, οι “αγορές”, δηλαδή το πολυεθνικό κεφάλαιο, μέσω κρατών και υπερεθνικών δομών που το υπηρετούν, βαφτίζουν τα δικά τους κέρδη σε ζημιές των τραπεζών τις οποίες και φορτώνουν ως “χρέος” στις κοινωνίες. Από το 2009 ως σήμερα δόθηκαν για τη σωτηρία των τραπεζών, περίπου το 1/3 του ΑΕΠ σε Ευρωζώνη και ΗΠΑ (200 δις, σχεδόν ένα ΑΕΠ στην Ελλάδα!).

Ας το δούμε με ένα ζωντανό φρέσκο παράδειγμα: Τι νομοθέτησε τις προάλλες η κυβέρνηση για την ανακεφαλοποίηση των τραπεζών και ειδικότερα στην περίπτωση της EUROBANK; Το ελληνικό κράτος είχε δώσει περίπου 13 δις. ευρώ για να “σώσει” την τράπεζα και κατέχει σήμερα το 95% περίπου των μετοχών της, με το μεγαλύτερο κομμάτι να ανήκει στο ΤΧΣ. Σήμερα, οι ιδιώτες θα αγοράσουν αυτές τις μετοχές, με ένα ποσό γύρω στα 2 δις. ευρώ, αποκτώντας παράλληλα το 60% των μετοχών της. Ποιός λοιπόν πρέπει να πάει φυλακή;

Με ποιά μορφή θα γίνει ο δανεισμός;

Ο δανεισμός θα γίνει μέσω αγοράς ομολόγων, που θα εκδώσει το ελληνικό δημόσιο. Μικρή λεπτομέρεια: Τα νέα ομόλογα θα υπάγονται στο **αγγλικό δίκαιο**. Πρόκειται για έναν όρο που “αναμένεται να καταστήσει πιο ελκυστικούς τους νέους τίτλους, καθώς οι ενδιαφερόμενοι επενδυτές θα αισθάνονται μεγαλύτερη ασφάλεια για να τοποθετήσουν τα κεφάλαιά τους”. Τίμια πράγματα δηλαδή....

Από ποια μεριά να ξετυλίξουμε το κουβάρι;

Δεν αρκεί όμως να κατανοούμε τι συμβαίνει, αλλά να μη το θεωρούμε δεδομένο, αναπόδραστο. Ούτε να φοβόμαστε να ξετυλίξουμε το μίτο της Αριάδνης.

Γιατί λοιπόν να θεωρείται η πληρωμή του χρέους, “ένα το κρατούμενο”;

Η Ελλάδα δε χρειάζεται ούτε άλλο μνημόνιο, ούτε νέα δάνεια.

Τα παραπάνω ερωτήματα αλλάζουν χαρακτήρα ή είναι ανύπαρκτα αν μπει επιτακτικά το ζήτημα της **εδώ και τώρα διαγραφής του χρέους**. Ενός χρέους, παράνομου, ληστρικού, αλλά και χιλιο-πληρωμένου. Χωρίς διαγραφή του χρέους δεν υπάρχει ακύρωση μνημονίων, ούτε δυνατότητα για απασχόληση, μισθούς, παιδεία, υγεία και πολιτισμό.

Το χρέος όμως, μετά το PSI, είναι επίσημο χρέος, οφείλεται στην ΕΚΤ, σε μηχανισμούς της ΕΕ κοκ, συνεπώς η διαγραφή του χρέους, θέτει επί τάπητος τυο θέμα της ρήξης και της αποδέσμευσης από ευρωζώνη και ΕΕ.

Αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα. Αν ξεκινήσεις από τη διάλυση του μισθού και τις απολύσεις που επέβαλλαν τα μνημόνια, δια μέσου της διαγραφής του χρέους, φτάνεις στη σύγκρουση με την ευρωφυλακή.

Μπορείς το δεις και ανάποδα βέβαια: Αν είναι προαποφασισμένη η συμμετοχή στην ευρωζώνη και την ΕΕ, τότε δεν μπορείς φυσικά να αθετήσεις τις πληρωμές στους “εταίρους” σου.

Κα τότε, πράγματι, αν δε διαγράψεις το χρέος, θα έχει δίκιο ο Γιώργος Σταθάκης (τομεάρχης Ανάπτυξης του ΣΥΡΙΖΑ), ο οποίος σε κάθε ευκαιρία ξεκαθαρίζει: “ποτέ δεν

είπαμε ότι μπορούν να γυρίσουν οι μισθοί στο 2009” ή “η εισφορά αλληλεγγύης δεν είναι το βασικό ζήτημα. Είναι τεχνική λεπτομέρεια...”.

Και έχει δίκιο διότι, αν δεν αθετήσεις πληρωμές, δε θα υπάρχει σάλιο. Και αναγκαστικά θα παρακαλάς...

Είναι ένας λογικός συλλογισμός, στο πλαίσιο μιας παράλογης λογικής.

.Πηγή: aristeroblog.gr